

Arrest

**nr. 123 136 van 25 april 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. ZWART loco advocaat F. GELEYN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 september 2013 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 7 oktober 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 22 november 2013.

1.3. Op 20 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 23 december 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van N.B.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Syrische nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Sheikh Ajil, gelegen in de provincie Al-Hassakah in Syrië. U bent Armeniër van etnische origine, 58 jaar oud en hangt het christelijk-orthodoxe geloof aan.

In het verleden had uw vader landbouwgrond gekocht in het dorp Hayaya. Na het begin van de onlusten in Syrië in 2011 werd u benaderd door de voormalige Arabische eigenaar van die grond. Hij beledigde uw geloof, gaf u een pak rammel en eiste dat u hem zijn grond zou teruggeven. Omdat u geen kans zag om u te verdedigen, liet u uw grond achter.

Op 3 juli 2013 was u 's avonds samen met uw jongste zoon S.(...) de planten water aan het geven op jullie velden. Tijdens jullie afwezigheid drongen drie bebaarde mannen binnen in uw woning. Ze spraken Arabisch en wilden uw oudste zoon, H.(...), meenemen. Toen hij zich tegen hen verzette, werd hij onthoofd in het bijzijn van uw vrouw, V.(...) S.(...) (CG: 13/16580/B; OV: 7.769.232).

Na de begrafenis van uw zoon verbleef u samen met uw vrouw en zoon in de stad Qamishli waar jullie een tijdje bij uw nicht woonden. Door de algemene situatie in Syrië en omdat jullie er zich als christenen niet meer veilig voelden, besloten jullie het land te verlaten. Op 13 september 2013 vertrokken jullie naar Turkije. Op 20 september 2013 kwamen jullie aan in België, waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: twee certificaten betreffende het verlies van de identiteitskaarten van u en uw vrouw.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voor het onderzoek van uw vluchtmotieven werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die u doorheen uw asielprocedure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over uw land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) wijst er vooreerst op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een asielzoeker de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het komt dan ook aan de asielzoeker toe om aan het Commissariaat-generaal de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen om over te kunnen gaan tot onderzoek van zijn aanvraag. Het Commissariaat-generaal mag van een asielzoeker dan ook correcte verklaringen en een volledige medewerking verwachten, in het bijzonder over de identiteit, nationaliteit en plaatsen van eerder verblijf, zodat het land of de landen die geacht worden bescherming te kunnen bieden bepaald kunnen worden.

Het CGVS erkent dat de juridische en materiële situatie van een asielzoeker het echter moeilijk kan maken om een sluitend bewijs van de voorgehouden identiteit en nationaliteit voor te leggen. Desgevallend moet de asielzoeker dan zijn identiteit en nationaliteit(en) aantonen op basis van zijn verklaringen, eventueel door andere stukken die die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn. Het komt het CGVS dan ook toe te beoordelen of uit uw verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat u uw nationaliteit(en) voldoende aantoont. In casu dient echter vastgesteld te worden dat u het Commissariaat-generaal niet toelaat een correct zicht te krijgen op uw nationaliteit(en) en dus op uw eventuele nood aan bescherming, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw kennis over het leven in Syrië in het algemeen lacunes vertoont die dermate fundamenteel zijn dat ze niet kunnen verklaard worden door uw lage scholingsgraad. Zo hebben zowel u als uw echtgenote nauwelijks enige kennis van de Arabische taal (CGVS, p. 4-5; CGVS 13/16580/B, p. 3-4). Nochtans beweren jullie beiden heel jullie leven in Syrië te hebben doorgebracht. Dit is bijzonder opmerkelijk aangezien het Arabisch de enige officiële taal van Syrië is, en alle communicatie tussen de overheid en de burgers in die taal dient te verlopen. U verklaarde dat u de getallen van één tot vijf kent in het Arabisch, dat u de taal een klein beetje begrijpt, dat u uw naam in het Arabisch kunt schrijven, maar dat u die taal niet kunt lezen (CGVS, p. 4-5). Ter verschoning van uw gebrekkige kennis, verklaarde u dat u nooit naar school bent geweest en dat u een tolk meenam als u met de overheid moest communiceren (CGVS, p. 5). Uw echtgenote voegde hier nog aan toe dat jullie steeds in hetzelfde dorp hebben gewoond en dat al jullie burens Koerden waren (CGVS 13/16580/B, p. 4). Deze verklaringen weten evenwel niet te overtuigen. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat etnisch niet-Arabische inwoners van Syrië in overgrote meerderheid functioneel tweetalig zijn in een Arabisch dialect. Uit die informatie blijkt tevens

dat personen met een beweerde herkomst uit Syrië die stellen geen Arabisch te spreken, zeer waarschijnlijk afkomstig zijn uit een ander land in de regio. Verder verklaarde u niet te weten tot welke politieke partij de Syrische president behoort en moest u toegeven dat u geen enkele politieke partij in Syrië kent. U vermoedde dat de vrouw van de huidige Syrische president Asma heet, maar was dit niet zeker. Of de president kinderen heeft wist u evenmin (CGVS, p. 7-8). U verklaarde correct dat de huidige president zijn vader, Hafez Al-Assad, heeft opgevolgd en dat laatstgenoemde dertig jaar aan het hoofd stond van Syrië. Vreemd genoeg kende u de naam van de vrouw van Hafez Al-Assad niet (CGVS, p. 15). Bovendien wist u niet hoeveel zonen Hafez Al-Assad had, noch kon u met zekerheid zeggen wie de oudste van die zonen was (CGVS, p. 15). Verder gaf u correct aan dat president Bashar Al-Assad tot de minderheidsgroep van de Alawieten behoort (CGVS, p. 8), maar kon u vreemd genoeg niet mededelen in welke Syrische provincie de Alawieten in de meerderheid zijn. Tevens is het erg opmerkelijk dat u, die tot de Armeense minderheid in Syrië behoort, geen enkele Armeense politicus kent die in het Syrische parlement heeft gezeteld (CGVS, p. 9). Bovendien bleek u slechts na heel lang nadenken in staat om twee namen op te geven van personen die de voorbije tien jaar een ministerpost hadden bekleed in Syrië (CGVS, p. 15-16). Over één van hen verklaarde u echter abusievelijk dat zijn naam Ahmed Shaar is, terwijl hij in werkelijkheid Mohammad al-Shaar heet. Verder bleek u geen enkele veiligheidsdienst te kennen die in Syrië actief is, hoewel die organisaties in Syrië al decennialang een belangrijke machtsfactor vormen. Voorts stellen zowel u als uw vrouw dat er in Syrië muntstukken zijn van 1, 2, 5, 10 en 25 Syrische pond en bankbiljetten van 25, 50, 100, 200, 500 en 1000 pond (CGVS, p. 9; CGVS 13/16580/B, p. 5-6). Hiernaar gevraagd bevestigt u expliciet dat er zowel bankbiljetten als muntstukken van 25 pond in omloop zijn (CGVS, p. 9-10). Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de biljetten van 25 pond reeds sinds het einde van de jaren '90 werden vervangen door muntstukken. U verklaart voorts dat de biljetten van 50 pond een rode kleur hebben, terwijl uit de informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat dergelijke biljetten een kaki kleur hebben en dat ze in 2010 werden vervangen door biljetten met een blauwe kleur. Van iemand die zijn hele leven in Syrië heeft gewoond, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij het antwoord kent op dergelijke evidente vragen.

In dit verband dient nog te worden opgemerkt dat uw kennis van de in Syrië aanwezige televisiekanalen allerminst een doorleefde indruk maakte. U verklaarde dat u al tien jaar een tv-toestel in huis had en u kon desgevraagd verschillende Syrische tv-kanalen opnoemen. U verklaarde meestal naar Kanaal 1 en 2 te kijken, maar kon vreemd genoeg geen enkel programma dat u op die kanalen had gezien bij naam. U verklaarde dat er op die zenders komische programma's en programma's over dieren te zien waren, maar dat u zich van geen enkel programma nog de naam kon herinneren (CGVS, p. 11). Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk. De vaststelling dat u wel verschillende tv-kanalen kunt opnoemen waarnaar u keek, maar geen enkel programma kent dat u op die zenders hebt gezien, doet bovendien vermoeden uw kennis over de Syrische tv-kanalen ingestudeerd is.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw bewering dat u uw hele leven in een Koerdisch dorp hebt gewoond op tien kilometer van de, in hoofdzaak Koerdische stad, Qamishli (CGVS, p. 3-4). Tijdens het gehoor bleek immers dat uw kennis over Qamishli en de situatie van de Koerden erg beperkt is. Zo beweerde u enkel iets te hebben gehoord over een beweging van Turkse Koerden, maar moest u toegeven geen enkele Koerdische partij of organisatie te kennen die in Syrië actief is (CGVS, p. 8). U bleek evenmin ook maar één leider te kennen van één van de in Syrië aanwezige Koerdische partijen (CGVS, p. 16). U bleek tevens niet te weten welke Koerdische organisatie het laatste jaar voor uw vertrek de controle uitoefende over de stad Qamishli (CGVS, p. 8). Voorts verklaarde u dat er in Qamishli verschillende christelijke geloofsgemeenschappen zijn die elk hun eigen kerk hebben, maar zowel u als uw vrouw bleken vreemd genoeg enkel de naam van jullie eigen kerk te kennen (CGVS, p. 3; CGVS 13/16580/B, p. 4). Ook over de rellen die in maart 2004 plaatsvonden in Qamishli blijkt u nauwelijks enige kennis te hebben. Gevraagd of de Koerdische inwoners van Qamishli voor de huidige onlusten in Syrië ooit in opstand waren gekomen tegen de overheid, verklaarde u enkel dat er vier of vijf jaar geleden een demonstratie was geweest van Turkse vluchtelingen die de Syrische nationaliteit eisten. U voegde daar nog aan toe dat er toen geen doden waren gevallen en dat de overheid had beloofd om hun situatie in orde te brengen (CGVS, p. 16). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat er in maart 2004 in Qamishli meerdere dagen lang betogingen en gewelddadige incidenten plaatsvonden tussen lokale Koerden en de ordediensten. De ordediensten traden daarbij erg hardhandig op en schoten met scherp op de manifestanten. Er vielen toen tientallen slachtoffers. Dergelijke gebeurtenissen kwamen zelden voor in Syrië voor de opstand van 2011. Het is weinig waarschijnlijk dat dit incident u als inwoner van de Koerdische gebieden in Syrië zou zijn ontgaan. Uw gebrekkige kennis over al deze zaken die zich in uw regio van herkomst hebben afgespeeld, doen verder afbreuk aan uw beweerde Syrische herkomst.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er geconcludeerd worden dat u geen zicht biedt op uw nationaliteit(en), opeenvolgende verblijfplaatsen, en de afgelegde reisweg. Het is voor het CGVS dan ook niet mogelijk zich een correct beeld te vormen over uw ware identiteit en nationaliteit(en). Bijgevolg kan het CGVS zich ook geen oordeel vormen over de redenen waarom u uw land zou hebben verlaten noch over uw (eventuele) nood aan bescherming en worden u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De door u neergelegde Syrische identiteitsdocumenten wijzigen hogervermelde appreciatie niet. Zowel u als uw vrouw legden een verblijfsverklaring neer, uitgereikt door de gemeente Qamishli op 31 januari 2013, dat het verlies van jullie respectievelijke identiteitskaart bevestigt. Uw vrouw en u zouden de identiteitskaarten later nog teruggevonden hebben, maar onderweg naar België zou de smokkelaar deze van jullie hebben afgenomen (CGVS, p. 12-14; Verklaring DVZ, vraag 26 B). Na analyse dient evenwel te worden opgemerkt dat de vormkenmerken van deze documenten dermate afwijkend zijn, dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun authenticiteit. De templates waarin alle gegevens werden ingevuld, zijn immers scheef afgedrukt en van slechte kwaliteit. Bovendien zijn u en uw vrouw volgens deze documenten niet geregistreerd in Sheikh Ajil, maar wel op een adres in de wijk Al-Wista in het centrum van de stad Qamishli, waarvan u verklaarde dat het uw doopplaats was. U stelde dat jullie in Qamishli werden ingeschreven omdat er in Sheikh Ajil geen mukhtar aanwezig was om jullie woonplaats te bevestigen. U voegde hier aan toe dat alle inwoners van Sheikh Ajil daarom ingeschreven moesten worden op adressen in Qamishli (CGVS, p. 14). Toen u erop werd gewezen dat dit erg opmerkelijk is en u werd gevraagd hoe de overheid de inwoners van uw dorp kon contacteren, herhaalde u dat iedereen van uw dorp werd ingeschreven in Qamishli, maar dat de overheid wist dat jullie in Sheikh Ajil woonden. U kon evenwel niet verhelderen hoe de overheid effectief zou kunnen weten dat jullie in Sheikh Ajil woonden (CGVS, p. 14-15). Toen u vervolgens werd gevraagd hoe de overheid u contacteerde om belastingen te betalen, verklaarde u plots dat u ingeschreven bent in Qamishli op het adres van een woning die in het bezit is van uw familie en door jullie wordt verhuurd. Alle communicatie tussen u en de overheid zou via de huurder van dat huis moeten gebeuren, hetgeen geen steek houdt. Toen u ermee werd geconfronteerd dat u eerder had gezegd dat op het attest het adres genoteerd staat van de plaats waar u gedoopt bent, verklaarde u dat uw vader vroeger nog op desbetreffend adres had gewoond en dat dit adres geregistreerd was bij de kerk (CGVS, p. 14 en 15).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van V.S.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Syrische nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Sheikh Ajil, gelegen in de provincie Al-Hassakah in Syrië. U bent Armeense van etnische origine, 54 jaar oud en hangt het christelijk-orthodoxe geloof aan.

Vele jaren geleden had uw schoonvader landbouwgrond gekocht in het dorp Hayaya. Na het begin van de onlusten in Syrië in 2011 werd uw man, N.(...) B.(...) (CG: 13/16580; OV: 7.769.232), benaderd door de voormalige Arabische eigenaar van die grond. Hij beledigde het geloof van uw man, gaf hem een pak rammel en eiste dat hij hem zijn grond zou teruggeven. Omdat uw man niet de mogelijkheid had om zich te verdedigen, liet hij zijn grond achter.

Op 3 juli 2013 was uw man ‘s avonds samen met jullie jongste zoon S.(...) de planten water aan het geven op jullie resterende velden. Tijdens hun afwezigheid drongen drie bebaarde mannen binnen in uw woning. Ze spraken Arabisch en wilden uw oudste zoon, H.(...), meenemen. Toen hij zich tegen hen verzette, werd hij onthoofd. Nadien werd u door die mannen mishandeld.

Na de begrafenis van uw zoon verbleef u samen met uw man en jongste zoon in de stad Qamishli waar jullie een tijdje bij een nicht van uw man woonden. Door de algemene situatie in Syrië en omdat jullie er zich als christenen niet meer veilig voelden, besloten jullie het land te verlaten. Op 13 september 2013 vertrokken jullie naar Turkije. Op 20 september 2013 kwamen jullie aan in België, waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven die door uw echtgenoot, N.(...) B.(...), werden aangehaald.

In zijn asiëldossier werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Die beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voor het onderzoek van uw vluchtmotieven werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die u doorheen uw asielprocedure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over uw land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) wijst er vooreerst op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een asielzoeker de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het komt dan ook aan de asielzoeker toe om aan het Commissariaat-generaal de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen om over te kunnen gaan tot onderzoek van zijn aanvraag. Het Commissariaat-generaal mag van een asielzoeker dan ook correcte verklaringen en een volledige medewerking verwachten, in het bijzonder over de identiteit, nationaliteit en plaatsen van eerder verblijf, zodat het land of de landen die geacht worden bescherming te kunnen bieden bepaald kunnen worden.

Het CGVS erkent dat dat de juridische en materiële situatie van een asielzoeker het echter moeilijk kan maken om een sluitend bewijs van de voorgehouden identiteit en nationaliteit voor te leggen. Desgevallend moet de asielzoeker dan zijn identiteit en nationaliteit(en) aantonen op basis van zijn verklaringen, eventueel door andere stukken die die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn. Het komt het CGVS dan ook toe te beoordelen of uit uw verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat u uw nationaliteit(en) voldoende aantoont. In casu dient echter vastgesteld te worden dat u het Commissariaat-generaal niet toelaat een correct zicht te krijgen op uw nationaliteit(en) en dus op uw eventuele nood aan bescherming, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw kennis over het leven in Syrië in het algemeen lacunes vertoont die dermate fundamenteel zijn dat ze niet kunnen verklaard worden door uw lage scholingsgraad. Zo hebben zowel u als uw echtgenote nauwelijks enige kennis van de Arabische taal (CGVS, p. 4-5; CGVS 13/16580/B, p. 3-4). Nochtans beweren jullie beiden heel jullie leven in Syrië te hebben doorgebracht. Dit is bijzonder opmerkelijk aangezien het Arabisch de enige officiële taal van Syrië is, en alle communicatie tussen de overheid en de burgers in die taal dient te verlopen. U verklaarde dat u de getallen van één tot vijf kent in het Arabisch, dat u de taal een klein beetje begrijpt, dat u uw naam in het Arabisch kunt schrijven, maar dat u die taal niet kunt lezen (CGVS, p. 4-5). Ter verschoning van uw gebrekkige kennis, verklaarde u dat u nooit naar school bent geweest en dat u een tolk meenam als u met de overheid moest communiceren (CGVS, p. 5). Uw echtgenote voegde hier nog aan toe dat jullie steeds in hetzelfde dorp hebben gewoond en dat al jullie burens Koerden waren (CGVS 13/16580/B, p. 4). Deze verklaringen weten evenwel niet te overtuigen. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat etnisch niet-Arabische inwoners van Syrië in overgrote meerderheid functioneel tweetalig zijn in een Arabisch dialect. Uit die informatie blijkt tevens dat personen met een beweerde herkomst uit Syrië die stellen geen Arabisch te spreken, zeer waarschijnlijk afkomstig zijn uit een ander land in de regio. Verder verklaarde u niet te weten tot welke politieke partij de Syrische president behoort en moest u toegeven dat u geen enkele politieke partij in Syrië kent. U vermoedde dat de vrouw van de huidige Syrische president Asma heet, maar was dit niet zeker. Of de president kinderen heeft wist u evenmin (CGVS, p. 7-8). U verklaarde correct dat de huidige president zijn vader, Hafez Al-Assad, heeft opgevolgd en dat laatstgenoemde dertig jaar aan het hoofd stond van Syrië. Vreemd genoeg kende u de naam van de vrouw van Hafez Al-Assad niet (CGVS, p. 15). Bovendien wist u niet hoeveel zonen Hafez Al-Assad had, noch kon u met zekerheid zeggen wie de oudste van die zonen was (CGVS, p. 15). Verder gaf u correct aan dat president Bashar Al-Assad tot de minderheidsgroep van de Alawieten behoort (CGVS, p. 8), maar kon u vreemd genoeg niet mededelen in welke Syrische provincie de Alawieten in de meerderheid zijn. Tevens is het erg opmerkelijk dat u, die tot de Armeense minderheid in Syrië behoort, geen enkele Armeense politicus kent die in het Syrische parlement heeft gezeteld (CGVS, p. 9). Bovendien bleek u slechts na heel lang nadenken in staat om twee namen op te geven van personen die de voorbije tien jaar een ministerpost hadden bekleed in Syrië (CGVS, p. 15-16). Over één van hen verklaarde u echter abusievelijk dat zijn naam Ahmed Shaar is, terwijl hij in werkelijkheid Mohammad al-Shaar heet. Verder bleek u geen enkele veiligheidsdienst te kennen die in Syrië actief is, hoewel die organisaties in Syrië al decennialang een belangrijke machtsfactor vormen. Voorts stellen zowel u als uw vrouw dat er in Syrië muntstukken zijn van 1, 2, 5, 10 en 25 Syrische pond en bankbiljetten van 25, 50, 100, 200, 500 en 1000 pond (CGVS, p. 9; CGVS 13/16580/B, p. 5-6). Hiernaar gevraagd bevestigt u expliciet dat er zowel bankbiljetten als muntstukken van 25 pond in omloop zijn (CGVS, p. 9-10). Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de biljetten van 25 pond reeds sinds het einde van de

jaren '90 werden vervangen door muntstukken. U verklaart voorts dat de biljetten van 50 pond een rode kleur hebben, terwijl uit de informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat dergelijke biljetten een kaki kleur hebben en dat ze in 2010 werden vervangen door biljetten met een blauwe kleur. Van iemand die zijn hele leven in Syrië heeft gewoond, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij het antwoord kent op dergelijke evidente vragen.

In dit verband dient nog te worden opgemerkt dat uw kennis van de in Syrië aanwezige televisiekanalen allerminst een doorleefde indruk maakte. U verklaarde dat u al tien jaar een tv-toestel in huis had en u kon desgevraagd verschillende Syrische tv-kanalen opnoemen. U verklaarde meestal naar Kanaal 1 en 2 te kijken, maar kon vreemd genoeg geen enkel programma dat u op die kanalen had gezien bij naam. U verklaarde dat er op die zenders komische programma's en programma's over dieren te zien waren, maar dat u zich van geen enkel programma nog de naam kon herinneren (CGVS, p. 11). Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk. De vaststelling dat u wel verschillende tv-kanalen kunt opnoemen waarnaar u keek, maar geen enkel programma kent dat u op die zenders hebt gezien, doet bovendien vermoeden uw kennis over de Syrische tv-kanalen ingestudeerd is.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw bewering dat u uw hele leven in een Koerdisch dorp hebt gewoond op tien kilometer van de, in hoofdzaak Koerdische stad, Qamishli (CGVS, p. 3-4). Tijdens het gehoor bleek immers dat uw kennis over Qamishli en de situatie van de Koerden erg beperkt is. Zo beweerde u enkel iets te hebben gehoord over een beweging van Turkse Koerden, maar moest u toegeven geen enkele Koerdische partij of organisatie te kennen die in Syrië actief is (CGVS, p. 8). U bleek evenmin ook maar één leider te kennen van één van de in Syrië aanwezige Koerdische partijen (CGVS, p. 16). U bleek tevens niet te weten welke Koerdische organisatie het laatste jaar voor uw vertrek de controle uitoefende over de stad Qamishli (CGVS, p. 8). Voorts verklaarde u dat er in Qamishli verschillende christelijke geloofsgemeenschappen zijn die elk hun eigen kerk hebben, maar zowel u als uw vrouw bleken vreemd genoeg enkel de naam van jullie eigen kerk te kennen (CGVS, p. 3; CGVS 13/16580/B, p. 4). Ook over de rellen die in maart 2004 plaatsvonden in Qamishli blijkt u nauwelijks enige kennis te hebben. Gevraagd of de Koerdische inwoners van Qamishli voor de huidige onlusten in Syrië ooit in opstand waren gekomen tegen de overheid, verklaarde u enkel dat er vier of vijf jaar geleden een demonstratie was geweest van Turkse vluchtelingen die de Syrische nationaliteit eisten. U voegde daar nog aan toe dat er toen geen doden waren gevallen en dat de overheid had beloofd om hun situatie in orde te brengen (CGVS, p. 16). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat er in maart 2004 in Qamishli meerdere dagen lang betogingen en gewelddadige incidenten plaatsvonden tussen lokale Koerden en de ordediensten. De ordediensten traden daarbij erg hardhandig op en schoten met scherp op de manifestanten. Er vielen toen tientallen slachtoffers. Dergelijke gebeurtenissen kwamen zelden voor in Syrië voor de opstand van 2011. Het is weinig waarschijnlijk dat dit incident u als inwoner van de Koerdische gebieden in Syrië zou zijn ontgaan. Uw gebrekkige kennis over al deze zaken die zich in uw regio van herkomst hebben afgespeeld, doen verder afbreuk aan uw beweerde Syrische herkomst.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er geconcludeerd worden dat u geen zicht biedt op uw nationaliteit(en), opeenvolgende verblijfplaatsen, en de afgelegde reisweg. Het is voor het CGVS dan ook niet mogelijk zich een correct beeld te vormen over uw ware identiteit en nationaliteit(en). Bijgevolg kan het CGVS zich ook geen oordeel vormen over de redenen waarom u uw land zou hebben verlaten noch over uw (eventuele) nood aan bescherming en worden u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De door u neergelegde Syrische identiteitsdocumenten wijzigen hogervermelde appreciatie niet. Zowel u als uw vrouw legden een verblijfsverklaring neer, uitgereikt door de gemeente Qamishli op 31 januari 2013, dat het verlies van jullie respectievelijke identiteitskaart bevestigt. Uw vrouw en u zouden de identiteitskaarten later nog teruggevonden hebben, maar onderweg naar België zou de smokkelaar deze van jullie hebben afgenomen (CGVS, p. 12-14; Verklaring DVZ, vraag 26 B). Na analyse dient evenwel te worden opgemerkt dat de vormkenmerken van deze documenten dermate afwijkend zijn, dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun authenticiteit. De templates waarin alle gegevens werden ingevuld, zijn immers scheef afgedrukt en van slechte kwaliteit. Bovendien zijn u en uw vrouw volgens deze documenten niet geregistreerd in Sheikh Ajil, maar wel op een adres in de wijk Al-Wista in het centrum van de stad Qamishli, waarvan u verklaarde dat het uw doopplaats was. U stelde dat jullie in Qamishli werden ingeschreven omdat er in Sheikh Ajil geen mukhtar aanwezig was om jullie woonplaats te bevestigen. U voegde hier aan toe dat alle inwoners van Sheikh Ajil daarom ingeschreven moesten worden op adressen in Qamishli (CGVS, p. 14). Toen u erop werd gewezen dat dit erg opmerkelijk is en u werd gevraagd hoe de overheid de inwoners van uw dorp kon contacteren, herhaalde u dat iedereen van uw dorp werd ingeschreven in Qamishli, maar dat de overheid wist dat jullie in Sheikh Ajil woonden. U kon evenwel niet verhelderen hoe de overheid effectief zou kunnen weten dat jullie in Sheikh Ajil woonden (CGVS, p. 14-15). Toen u vervolgens werd gevraagd hoe de

overheid u contacteerde om belastingen te betalen, verklaarde u plots dat u ingeschreven bent in Qamishli op het adres van een woning die in het bezit is van uw familie en door jullie wordt verhuurd. Alle communicatie tussen u en de overheid zou via de huurder van dat huis moeten gebeuren, hetgeen geen steek houdt. Toen u ermee werd geconfronteerd dat u eerder had gezegd dat op het attest het adres genoteerd staat van de plaats waar u gedoopt bent, verklaarde u dat uw vader vroeger nog op desbetreffend adres had gewoond en dat dit adres geregistreerd was bij de kerk (CGVS, p. 14 en 15).”
Derhalve kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, voeren verzoekers aan dat zij, naar hun kennis en vermogen, voldoende inlichtingen konden weergeven over de regio, de dorpen, de bevolking, enz. om hun nationaliteit aan te tonen. Zij stellen dat zij altijd geleefd en verbleven hebben in een afgelegen dorp, binnen een Koerdische familie (ouders en grootouders), een eerder gesloten gemeenschap, ongeschoold en ongeletterd/analfabeet, landbouwers. In het dorp is slechts sinds 10 jaar elektriciteit en is nog steeds geen watervoorziening. Hun zoon is eveneens ongeschoold en ongeletterd. Zij menen dat de hen gestelde vragen over taal, politiek en actualiteit niet overeenkomen met hun leefwereld en zij begrijpen niet waarom er geen reëlere en concrete vragen gesteld werden om hun kennis te verduidelijken, om hun dagelijkse leven en omgeving te kunnen duiden en om een effectief beeld te kunnen stellen van hun realiteit en omgeving. De argumenten van de bestreden beslissingen zijn volgens verzoekers dan ook niet pertinent en niet redelijk. Tevens wijzen verzoekers erop dat zij een fysiek kenmerk vertonen, meer bepaald een zichtbaar teken van vaccinatie op de rechter bovenarm. Zij wensen daarbij te wijzen op het feit dat elke Syriër gevaccineerd diende te worden.

Verzoekers vervolgen dat zij Armeens en Kurmanji te spreken. Zij hebben in dit verband uitgelegd dat zij zijn opgegroeid en altijd geleefd hebben in een Koerdische regio zonder schoolopleiding met beroepsmatig essentieel Koerdische klanten, eveneens in een uitsluitend Koerdische familie. Er werd ‘thuis’ en in de omgeving dus geen andere taal gebruikt en er werd hen geen andere taal aangeleerd. Verzoeker begrijpt wel een beetje Arabisch (spreekt het ook, moeizaam, met zijn assistente in het opvangcentrum). Hij kan de taal niet lezen, noch schrijven. Verzoekster begrijpt de taal veel minder. Als vrouw had zij in Syrië ook minder contact buitenshuis. En naar officiële instanties, waar ze niet konden geholpen worden in hun taal, namen ze een begeleider mee die wel Arabisch sprak, aldus verzoekers. Zij voegen hier nog aan toe dat de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het Arabisch de officiële taal is en dat elke inwoner van Syrië tweetalig is en minstens een Arabisch dialect kent dan wel de theorie en de regel kan zijn maar dat uitzonderingen onmogelijk kunnen uitgesloten worden. Zij menen dat het in de door hen geschetste leefwereld effectief plausibel is en dat het aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt om het tegendeel te bewijzen.

In een volgend onderdeel laat verzoeker gelden dat de communicatie met de tolk op het gehoor niet altijd vlot verliep. Hij stelt dat hij meermaals zijn antwoord moest herhalen om zich verstaanbaar te maken. Hij herinnert zich ook wel de partij van president Bashar Assad te hebben vermeld en het feit dat deze kinderen had. Hij wist wel niet hoeveel. Verzoeker moet nu vaststellen dat dit niettemin verkeerd werd doorgegeven/vertaald. Hij erkent ook effectief niet veel te weten over politieke figuren (nog minder over hun vrouw en kinderen), partijen, enzovoort. Ook over de rellen kan hij geen precieze informatie geven doch slechts wat ze in het dorp hoorden. Gezien hun profiel is dit volgens verzoekers echter absoluut niet vreemd, nog ongeloofwaardig.

Wat betreft de in Syrië thans gebruikte geldbiljetten en muntstukken, stellen verzoekers dat zij kunnen aannemen dat de overheid op een bepaald moment voor 25 pond de biljetten heeft afgeschafte, maar zij stelden in de praktijk vast dat deze nog altijd gebruikt en aanvaard werden voor hun vertrek. Namelijk tussen handelaars, deze konden omgewisseld worden. Verzoekers wensen voorts nog te benadrukken

dat hen de kleur van de biljetten van 50 pond werd gevraagd zonder onderscheid tussen de oude of de nieuwe biljetten en zij voegen als antwoord een kopie van deze 'rode' biljetten toe.

Verzoekers bevestigen naar verschillende televisieprogramma's te hebben gekeken maar ze herinneren zich geen naam. Gelet op hun gebrekkige algemene kennis en intellectueel vermogen had het Commissariaat-generaal het gehoor hieraan kunnen aanpassen zoals bij minderjarigen gebeurt, aldus verzoekers, die tevens bevestigen dat zij geregistreerd zijn in Qamishli aangezien er in het dorp geen mukhtar aanwezig was. Zij werden dus ingeschreven op het adres van de ouders van verzoeker, namelijk een huis van de familie waar zijn vader nog heeft gewoond en waar verzoeker werd gedoopt. Gelet op de middelen die het Commissariaat-generaal ter beschikking heeft en de gedeelde bewijslast in asielzaken, achten verzoekers het onbegrijpelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband geen enkel onderzoek voert.

Verzoekers besluiten dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niets heeft ondernomen om hun asielrelaas te onderzoeken en ook weinig heeft ondernomen om hun afkomst werkelijk na te gaan. Zij menen dat hun asioldossier dan ook niet nauwkeurig en onvolledig werd onderzocht. Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, het Europees Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellen verzoekers dat de motieven van de bestreden beslissingen niet volstaan om hun Syrische afkomst af te doen als ongeloofwaardig en dat twijfel omwille van ongefundeerde veronderstellingen niet kan verhinderen dat de grond van de zaak onderzocht dient te worden en dat, zelfs indien twijfel kan bestaan op bepaalde punten van de afkomst, het geheel van de verklaringen en de individuele context voor ogen moet worden gehouden en het voordeel van de twijfel een rol moet spelen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en de artikelen 48/3, 48/5 en 57/6 alinea 2 van de vreemdelingenwet, herhalen verzoekers de problemen die zij in Syrië hebben ondervonden: verlies land, verlies zoon, onveilige situatie, zeker als christen. Zij herhalen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weinig heeft ondernomen om hun asielrelaas ernstig te onderzoeken. Verzoekers benadrukken dat zij mede problemen kenden omwille van hun christelijk geloof. Zij stellen dat het onbetwistbaar is dat christenen in Syrië vervolgd worden. Zij verwijzen in dit verband naar de informatie gevoegd aan het verzoekschrift, waaronder een recent krantenartikel waarin voor hen herkenbare feiten worden aangehaald, namelijk onthoofding door jihadisten, te linken aan het christelijk geloof. Het past dan ook hen het statuut van vluchteling toe te kennen, aldus verzoekers.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, betogen verzoekers dat het past om hen het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen, enerzijds omdat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst het voorwerp zullen zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen en anderzijds omdat er een ernstige bedreiging is van het leven of de persoon van een burger als gevolg van blind geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoekers citeren in dit verband uit informatie van UNHCR, het CICR en Reuters en stellen dat niet kan betwist worden dat de veiligheidssituatie in Syrië betreurenswaardig is en elke dag verslechtert, dat de burgerbevolking bovendien slachtoffer is van ontvoeringen en willekeurige opsluitingen, dat de gevangenen onmenselijke folteringen ondergaan en dat de ontvoeringen integraal deel uitmaken van de systematische aanval van de overheid op de burgerbevolking. Verwijzende naar rechtspraak van het EHRM en het Europees Hof van Justitie, menen verzoekers dat zij zich in een uitzonderlijke situatie van blind geweld bevinden, dat enkel hun aanwezigheid op het Syrische grondgebied constitutief is voor een reëel risico voor hun leven of hun fysieke integriteit en dat elke persoon in Syrië gevaar loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De aanslagen zijn immers niet altijd gericht maar treffen zo nu en dan op willekeurige wijze eender wie. Tot slot betogen verzoekers dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet evident kan aannemen dat een andere vestiging te Syrië mogelijk is.

In meest ondergeschikte orde, vragen verzoekers om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een nieuw onderzoek.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een schoolattest van hun zoon, fotokopie van een bankbiljet van 50 Syrische pond, het artikel "*Christenvervolging in Syrië*" te raadplegen op www.refdag.nl, het artikel "*In Syrië meeste christenen gedood om geloof*" van NU.nl van 3 januari 2014, het document "*World Report 2013. Syria*" van Human Rights Watch, het artikel "*Syria*:"

Executions, Hostage Taking by Rebels” van Human Rights Watch van 10 oktober 2013, een uittreksel uit het document “2014 UNHCR country operations profile – Syrian Arab Republic” van UNHCR, blogberichten van Amnesty International over de situatie in Syrië en het artikel “Vredesconferentie moet einde maken aan hongensterfte Syrische burgers” van Amnesty International van 17 januari 2014.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat zij geen zicht bieden hun nationaliteit(en), opeenvolgende verblijfplaatsen en afgelegde reisweg zodat het voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet mogelijk is om een correct beeld te vormen over hun ware identiteit en nationaliteit(en), noch over de redenen waarom zij hun land zouden hebben verlaten en hun (eventuele) nood aan bescherming. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hun kennis over het leven in Syrië in het algemeen lacunes vertoont die dermate fundamenteel zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een lage scholingsgraad, zij in het bijzonder nauwelijks enige kennis hebben van de Arabische taal terwijl zij nochtans beweren beiden heel hun leven in Syrië te hebben doorgebracht, verzoeker niet weet tot welke politieke partij de Syrische president behoort en hij zelfs geen enkele politieke partij in Syrië kent, hij niet met zekerheid de naam van de vrouw van de huidige Syrische president kan noemen en hij evenmin weet of de president kinderen heeft, hij ook de naam van de vrouw van de vorige president Hafez Al-Assad niet kent, hij evenmin weet hoeveel zonen Hafez Al-Assad had en hij niet zekerheid kan zeggen wie de oudste van die zonen was, hij vreemd genoeg niet kan meedelen in welke Syrische provincie de Alawieten in de meerderheid zijn, hij – die tot de Armeense minderheid in Syrië behoort – geen enkele Armeense politicus kent die in het Syrische parlement heeft gezeteld, hij slechts na heel lang nadenken in staat was om twee namen op te geven van personen die de voorbije tien jaar een ministerpost hadden bekleed in Syrië en hij over één van hen dan nog abusievelijk verklaarde dat zijn naam Ahmed Shaar is, terwijl hij in werkelijkheid Mohammad al-Shaar heet, hij geen enkele veiligheidsdienst blijkt te kennen die in Syrië actief is, verzoekers beiden verkeerdelijk verklaren dat er in Syrië zowel bankbiljetten als muntstukken van 25 pond in omloop zijn en verzoeker foutief beweert dat de biljetten van 50 pond een rode kleur hebben, (ii) verzoekers kennis van de in Syrië aanwezige televisiekanalen allerminst een doorleefde indruk maakt en de vaststelling dat hij wel verschillende tv-kanalen kan opnoemen waarnaar hij keek maar geen enkel programma kent dat hij op die zenders heeft gezien doet vermoeden dat zijn kennis over de Syrische tv-kanalen ingestudeerd is, (iii) hun kennis over Qamishli, de situatie van de Koerden, de Koerdische partijen en organisaties en hun leiders, de christelijke geloofsgemeenschappen in Qamishli en de rellen die in maart 2004 plaatsvonden in Qamishli erg beperkt is, zoals uitvoerig wordt toegelicht en (iv) de vormkenmerken van door hen neergelegde verblijfsverklaringen dermate afwijkend zijn dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun authenticiteit, de inhoud ervan bovendien niet overeenstemt met hun verklaringen omtrent de plaats waar zij zijn geregistreerd en verzoeker hiervoor geen overtuigende verklaring biedt.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 december 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij/zij aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Hij/zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn/haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7.1. De Raad benadrukt vooreerst dat identiteit, nationaliteit en herkomst essentiële elementen uitmaken in de asielprocedure. Allereerst komt het de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.7.2. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de onmogelijkheid te verkeren om de eventuele nood aan bescherming in

hoofde van verzoekers te beoordelen en dat zulks de facto toe te schrijven is aan het feit dat verzoekers door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk hebben gemaakt om een correct zicht te krijgen op hun nationaliteit(en) en dus op hun eventuele nood aan bescherming.

2.7.2.1. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is de Raad, gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoekers, indien zij daadwerkelijk uit Syrië afkomstig zijn, nauwelijks enige kennis zouden hebben van de Arabische taal. Het Arabisch is immers de enige officiële taal van Syrië en alle communicatie tussen de overheid en de burgers dient in die taal te verlopen. De door verzoekers aangehaalde redenen voor hun gebrekkige kennis – nooit naar school geweest, het meenemen van een begeleider die wel Arabisch sprak, steeds in een Koerdische gewoond te hebben en al hun burens en klanten die Koerden waren – kunnen de Raad allerminst overtuigen. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissingen, blijkt immers uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat etnisch niet-Arabische inwoners van Syrië in overgrote meerderheid functioneel tweetalig zijn in een Arabisch dialect. Uit dezelfde informatie blijkt tevens dat personen met een beweerde herkomst uit Syrië die geen Arabisch spreken, zeer waarschijnlijk afkomstig zijn uit een ander land in de regio. De Raad is van oordeel dat verzoekers hun gebrek aan kennis van de Arabische taal een doorslaggevend element is dat maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan hun bewering in Syrië geboren en getogen te zijn.

2.7.2.2. Daargelaten het feit dat verzoeker niet met zekerheid de naam van de vrouw van de huidige Syrische president kan noemen en hij evenmin weet hoeveel kinderen de president heeft, dat hij ook de naam van de vrouw van de vorige president Hafez Al-Assad niet kent, dat hij evenmin weet hoeveel zonen Hafez Al-Assad had en hij niet zekerheid kan zeggen wie de oudste van die zonen was, acht de Raad het onaanvaardbaar dat verzoeker niet zou weten tot welke politieke partij de Syrische president behoort. Het verweer in het verzoekschrift dat de communicatie met de tolk op het gehoor niet altijd vlot verliep, dat verzoeker meermaals zijn antwoord moest herhalen om zich verstaanbaar te maken, dat hij zich herinnert wel de partij van president Bashar Assad te hebben vermeld doch hij nu moest vaststellen dat dit verkeerd werd doorgegeven/vertaald, vindt niet de minste steun in het administratief dossier en kan de Raad dan ook niet overtuigen. Immers, uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker bij aanvang van zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk aangaf de tolk te begrijpen. Hij gaf wel aan liever te hebben dat de tolk een beetje trager sprak. Verzoeker werd erop gewezen dat indien hij iets niet begreep, dit zeker moest aangeven (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag verzoeker, p. 2). Voorts stelt de Raad vast dat er tijdens het gehoor geen specifieke melding werd gemaakt van vertaalproblemen. Op het einde van het gehoor verklaarde verzoeker alle vragen en de tolk begrepen te hebben (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag verzoeker, p. 21). Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen op te werpen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het gehoorverslag geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissingen hierin geen grondslag zouden vinden. Waar verzoeker opwerpt tijdens het gehoor de partij van president Bashar Assad te hebben vermeld, kan de Raad slechts vaststellen dat in het gehoorverslag te lezen valt als volgt: *“Weet u tot welke partij de president van Syrië behoort? Hij is Alawiet. Maar ik ken de naam van zijn partij niet”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag verzoeker, p. 8).

Voorts wordt van verzoeker geen doorgedreven politieke kennis of interesse verwacht. Dat verzoeker, die tot de Armeense minderheid in Syrië behoort, echter geen enkele Armeense politicus kent die in het Syrische parlement heeft gezeteld, dat hij geen enkele Syrische politieke partij kent, dat hij slechts na heel lang nadenken in staat was om twee namen op te geven van personen die de voorbije tien jaar een ministerpost hadden bekleed in Syrië en hij over één van hen dan nog abusievelijk verklaarde dat zijn naam Ahmed Shaar is terwijl hij in werkelijkheid Mohammad al-Shaar heet, dat hij niet kan meedelen in welke Syrische provincie de minderheidsgroep van de Alawieten in de meerderheid zijn en dat hij geen enkele veiligheidsdienst blijkt te kennen die in Syrië actief is, hoewel deze organisaties in Syrië al decennialang een belangrijke machtsfactor vormen, is andermaal onaanvaardbaar voor iemand die beweert zijn hele leven in Syrië te hebben doorgebracht. Ook de vaststellingen dat verzoeker geen enkele Koerdische partij of organisatie blijkt te kennen die in Syrië actief is, hij evenmin ook maar één leider kan noemen van één van de in Syrië aanwezige Koerdische partijen en hij tevens onwetend is over welke Koerdische organisatie het laatste jaar voor zijn vertrek de controle uitoefende over de stad Qamishli, op tien kilometer van het dorp waar hij beweert zijn hele leven te hebben gewoond, dragen bij tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers hun beweerde afkomst uit het dorp Sheikh Ajil, provincie Al-Hassakah. Waar ter verschoning van het geheel van deze onwetendheden in het verzoekschrift wordt gewezen op verzoekers hun profiel, zijnde ‘voltijdse’ landbouwers, analfabeten die hun dorp zelden

verlieten en zonder interesse in de politiek, wijst de Raad erop dat verzoeker als landbouwer melk, kaas en yoghurt verkocht (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag verzoeker, p. 6) en dat hij dus in contact kwam met mensen. Bovendien keek hij al 10 jaar televisie (CGVS man p.10) zodat hij ook via deze weg informatie kon bekomen. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat hun oudste zoon in Syrië wél naar school ging (administratief dossier, stuk 5, verhoorverslag verzoeker, p. 12 en gehoorverslag verzoekster, p. 4) zodat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoekers via deze zoon ook enige kennis zouden hebben opgedaan.

2.7.2.3. Dat niet kan worden aangenomen dat verzoekers heel hun leven in een Koerdisch dorp op tien kilometer van de stad Qamishli hebben gewoond, blijkt andermaal uit het feit dat verzoeker nauwelijks enige kennis blijkt te hebben over de rellen die er in maart 2004 plaatsvonden. Met de uitleg in het verzoekschrift dat zij over de rellen niet meer informatie kunnen geven dan wat ze in het dorp hoorden, vermogen zij niet in het minst afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen waar correct wordt geoordeeld als volgt: *“(…) Gevraagd of de Koerdische inwoners van Qamishli voor de huidige onlusten in Syrië ooit in opstand waren gekomen tegen de overheid, verklaarde u enkel dat er vier of vijf jaar geleden een demonstratie was geweest van Turkse vluchtelingen die de Syrische nationaliteit eisten. U voegde daar nog aan toe dat er toen geen doden waren gevallen en dat de overheid had beloofd om hun situatie in orde te brengen (CGVS, p. 16). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat er in maart 2004 in Qamishli meerdere dagen lang betogingen en gewelddadige incidenten plaatsvonden tussen lokale Koerden en de ordediensten. De ordediensten traden daarbij erg hardhandig op en schoten met scherp op de manifestanten. Er vielen toen tientallen slachtoffers. Dergelijke gebeurtenissen kwamen zelden voor in Syrië voor de opstand van 2011. Het is weinig waarschijnlijk dat dit incident u als inwoner van de Koerdische gebieden in Syrië zou zijn ontgaan. (...)”*, overwegingen welke dan ook staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.7.2.4. Voorst wordt in de bestreden beslissingen correct opgemerkt dat verzoekers beiden verkeerdelijk verklaren dat er in Syrië zowel bankbiljetten als muntstukken van 25 pond in omloop zijn en verzoeker foutief beweert dat de biljetten van 50 pond een rode kleur hebben.

Waar verzoekers in voorliggend verzoekschrift voorhouden dat na de afschaffing van de biljetten van 25 pond, deze voor hun vertrek nog steeds gebruikt en aanvaard werden tussen handelaars, blijven zij steken in ongefundeerde beweringen die niet met het minste begin van bewijs worden gestaafd. Zij tonen dan ook op generlei wijze aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waaruit blijkt dat de biljetten van 25 pond reeds sinds het einde van de jaren '90 werden vervangen door muntstukken niet correct zou zijn.

In zoverre verzoekers nog benadrukken dat hen de kleur van de biljetten van 50 pond werd gevraagd zonder onderscheid tussen de oude of de nieuwe biljetten, kunnen zij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat men, gevraagd naar de kleur van bankbiljetten, spontaan de kleur van de op dat ogenblik in omloop zijnde biljetten noemt en niet de kleur van de oude, uit omloop genomen biljetten. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt overigens dat de 'oude' biljetten van 50 pond ook vroeger geen rode kleur hadden. De biljetten van 50 pond hadden immers een kaki kleur en werden in 2010 vervangen door biljetten met een blauwe kleur. Van iemand die zijn hele leven in Syrië heeft gewoond en tot aan zijn vertrek melk verkocht (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag verzoeker, p. 7) kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij het antwoord kent op dergelijke evidente vragen. In de mate verzoekers nog verwijzen naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde kopie van de 'rode' biljetten, kan de Raad slechts vaststellen dat deze biljetten allerminst rood van kleur zijn.

2.7.2.5. Zo verzoekers bevestigen naar verschillende televisieprogramma's te hebben gekeken maar ze zich geen namen herinneren, blijven zij steken in het louter herhalen van eerdere verklaringen waarmee evenwel geen afbreuk wordt gedaan aan pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers kennis van de in Syrië aanwezige televisiekanalen allerminst een doorleefde indruk maakt en de vaststelling dat hij wel verschillende tv-kanalen kan opnoemen waarnaar hij keek maar geen enkel programma kent dat hij op die zenders heeft gezien doet vermoeden dat zijn kennis over de Syrische tv-kanalen ingestudeerd is.

2.7.2.6. Waar verzoekers menen dat er te weinig rekening gehouden is met hun profiel – analfabeet/landbouwers/geïsoleerd bestaan – wijst de Raad erop dat dit hun gebrekkige kennis betreffende hun directe en persoonlijke leefwereld niet kan toedekken. Het is niet onredelijk te

verwachten dat verzoekers enige relevante kennis over het leven in Syrië zouden hebben. Het feit dat zij geïsoleerd leefden doet hieraan geen afbreuk. De in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes in de kennis over het leven in Syrië zijn bovendien dermate fundamenteel dat ze evenmin kunnen verklaard worden door een lage scholingsgraad. De Raad benadrukt dat een desgevallend gebrek aan scholing niet kan verklaren dat verzoekers niet op de hoogte zouden zijn van zaken die tot hun dagdagelijkse leefomgeving behoren. De Raad wijst er in dit verband op dat een beperkte scholing de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoekers tonen geenszins aan dat zij niet over de verstandelijke vermogens beschikken om kennisvragen te beantwoorden betreffende hun directe omgeving en het dagdagelijkse leven in hun beweerde regio van herkomst. Het is immers niet omdat men analfabeet is, dat men verstoken is van iedere kennis en gezond verstand. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekers probleemloos diverse documenten (vragenlijst Commissariaat-generaal, verklaring DVZ, akkoordverklaring met de tolk en de ambtenaar, verklaring woonplaatskeuze, akkoordverklaring tot het inwinnen van inlichtingen, ontvangstbewijs neergelegde documenten, wijziging woonplaatskeuze, akkoordverklaring tot het nagaan de Armeense nationaliteit) met eenzelfde persoonlijke handtekening ondertekenden. Deze handtekening is naar het oordeel van de Raad onverenigbaar met verzoekers hun bewering analfabeet te zijn. Hoe dan ook, hoger aangehaalde lacunes in verzoekers hun kennis met betrekking tot hun regio van herkomst zijn apert en hebben betrekking op hun onmiddellijk leefomgeving. Hun onwetendheid laat dan ook niet toe enig geloof te hechten aan hun beweerde Syrische nationaliteit en hun herkomst het dorp Sheikh Ajil, provincie Al-Hassakah, Syrië.

In zoverre verzoekers er nog op wijzen dat zij een zichtbaar teken van een vaccinatie op de rechter bovenarm hebben en zij in dit verband benadrukken dat elke Syriër diende gevaccineerd te worden, wijst de Raad erop dat dergelijk fysiek bewijs van vaccinatie bezwaarlijk een objectief bewijs kan vormen van verzoekers hun nationaliteit(en) en ware identiteit. Dergelijke vaccinatie kan immers ook in andere landen plaatsvinden.

2.7.2.7. Tot slot bevestigen verzoekers dat zij geregistreerd zijn in Qamishli aangezien er in het dorp geen mukhtar aanwezig was. Zij werden dus ingeschreven op het adres van de ouders van verzoeker, een huis van de familie waar zijn vader nog heeft gewoond en waar verzoeker werd gedoopt.

Met deze uitleg beperken verzoekers zich tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen wat echter niet afdoende is om een nieuw licht te werpen op volgende vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de door hen neergelegde documenten: *“De door u neergelegde Syrische identiteitsdocumenten wijzigen hogervermelde appreciatie niet. Zowel u als uw vrouw legden een verblijfsverklaring neer, uitgereikt door de gemeente Qamishli op 31 januari 2013, dat het verlies van jullie respectievelijke identiteitskaart bevestigt. Uw vrouw en u zouden de identiteitskaarten later nog teruggevonden hebben, maar onderweg naar België zou de smokkelaar deze van jullie hebben afgenomen (CGVS, p. 12-14; Verklaring DVZ, vraag 26 B). Na analyse dient evenwel te worden opgemerkt dat de vormkenmerken van deze documenten dermate afwijkend zijn, dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun authenticiteit. De templates waarin alle gegevens werden ingevuld, zijn immers scheef afgedrukt en van slechte kwaliteit. Bovendien zijn u en uw vrouw volgens deze documenten niet geregistreerd in Sheikh Ajil, maar wel op een adres in de wijk Al-Wista in het centrum van de stad Qamishli, waarvan u verklaarde dat het uw doopplaats was. U stelde dat jullie in Qamishli werden ingeschreven omdat er in Sheikh Ajil geen mukhtar aanwezig was om jullie woonplaats te bevestigen. U voegde hier aan toe dat alle inwoners van Sheikh Ajil daarom ingeschreven moesten worden op adressen in Qamishli (CGVS, p. 14). Toen u erop werd gewezen dat dit erg opmerkelijk is en u werd gevraagd hoe de overheid de inwoners van uw dorp kon contacteren, herhaalde u dat iedereen van uw dorp werd ingeschreven in Qamishli, maar dat de overheid wist dat jullie in Sheikh Ajil woonden. U kon evenwel niet verhelderen hoe de overheid effectief zou kunnen weten dat jullie in Sheikh Ajil woonden (CGVS, p. 14-15). Toen u vervolgens werd gevraagd hoe de overheid u contacteerde om belastingen te betalen, verklaarde u plots dat u ingeschreven bent in Qamishli op het adres van een woning die in het bezit is van uw familie en door jullie wordt verhuurd. Alle communicatie tussen u en de overheid zou via de huurder van dat huis moeten gebeuren, hetgeen geen steek houdt. Toen u ermee werd geconfronteerd dat u eerder had gezegd dat op het attest het adres genoteerd staat van de plaats waar u gedoopt bent, verklaarde u dat uw vader vroeger nog op desbetreffend adres had gewoond en dat dit adres geregistreerd was bij de kerk (CGVS, p. 14 en 15).”*

In zoverre verzoekers te dezen nog wijzen op de gedeelte bewijslast in asielzaken, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn/haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete

omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de betrokkene verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij/zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio die hij/zij voorhoudt te zijn ontvlucht en hij/zij daarenboven geen documenten indient waaruit zijn/haar nationaliteit blijkt maakt hij/zij door zijn/haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling onmogelijk. Van een 'gedeelde bewijslast' kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt.

Waar verzoekers voorts het Commissariaat-generaal voorts de vluchtelingen en de staatlozen een gebrek aan onderzoek verwijten, gaan zij er aan voorbij dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op grond van het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen rechtsgeldig en op goede gronden besluiten dat verzoekers er niet in geslaagd zijn om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken aangezien zij geen zicht bieden op hun nationaliteit(en) zodat het Commissariaat-generaal zich ook geen oordeel kan vormen over de redenen waarom zij hun land zouden hebben verlaten noch over hun (eventuele) nood aan bescherming. De Raad herhaalt te dezen dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen *in casu* geenszins het geval is.

2.7.3. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers hun verklaringen en de door hen neergelegde documenten niet toelaten enig geloof te hechten aan hun herkomst en verklaarde levensomstandigheden in Syrië. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan. De verwijzing naar en neerlegging van rapporten aangaande de situatie van christenen in Syrië is te dezen dan ook niet dienstig.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, tonen verzoekers evenmin aan dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in hun hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij/zij beweert te zijn ontvlucht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mocht uit het in de bestreden beslissingen aangetoonde gebrek aan kennis in hoofde van verzoekers in alle redelijkheid afleiden dat zij niet het bewijs leveren van hun beweerde Syrische nationaliteit, noch van hun verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor hun komst naar België, noch van hun vluchtmotieven. Dit klemt des te meer daar zij hieromtrent evenmin enig overtuigend begin van bewijs bijbrengen. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij/zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij/zij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij/zij door zijn/haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn/haar eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij/zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn/haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een

kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoekers niet de waarheid over hun werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor hun vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hen rust. Verzoekers dragen zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door hun gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekers voor hun aankomst in België leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij hun werkelijke streek van herkomst verlieten. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekers de bron van hun vrees situeren. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maken verzoekers bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koesteren, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zouden lopen. De verwijzing in het verzoekschrift naar situatie van christenen in Syrië en naar de algemene veiligheidssituatie in Syrië is te dezen dan ook niet dienstig. Evenmin wordt een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aangetoond.

In zoverre verzoekers nog betogen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet evident kan aannemen dat een andere vestiging te Syrië mogelijk is, mist hun argumentatie feitelijke grondslag. Een dergelijk motief worden immers nergens in de bestreden beslissingen aangehaald.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een nieuw onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS